

0.1 Μια ιδέα της Γεωμετρικής Θεωρίας Ομάδων.

Το μεγάλο άλμα στη μελέτη των ομάδων έγινε όταν οι ομάδες θεωρήθηκαν ως "γεωμετρικά αντικείμενα" και άρχισαν να μελετώνται γεωμετρικές και τοπολογικές ιδιότητες αυτών των αντικειμένων με σκοπό την μελέτη αλγεβρικών ιδιοτήτων των ομάδων.

Φυσικά ισχύει και το αντίστροφο αλγεβρικές ιδιότητες των ομάδων προσδιορίζουν τα αντίστοιχα γεωμετρικά αντικείμενα.

Στα επόμενα θα πάρουμε μια απειροελάχιστη "γεύση" από αυτή την περιοχή μελέτης των ομάδων.

0.1.1 Προγεγιστικές ιδιότητες Ομάδων.

Έστω ότι έχουμε μια κλάση, έστω \mathcal{P} , ομάδων π.χ. η \mathcal{P} να είναι η κλάση των πεπερασμένων ομάδων, των πεπερασμένων p -ομάδων, των μηδενοδυνάμων ομάδων κ.λ.π. Υποθέτουμε ότι έχουμε μια ομάδα G , η οποία δεν ανήκει σε μια κλάση, αλλά θέλουμε να την μελετήσουμε με την "βοήθεια" ιδιοτήτων που έχουν ομάδες, οι οποίες ανήκουν σε κλάσεις, τις οποίες "γνωρίζουμε καλά".

Ορισμός 0.1.1. Έστω \mathcal{P} μια κλάση ομάδων και G μια τυχαία ομάδα. Θέτουμε $\mathcal{C}_{\mathcal{P}}(G) = \{G/N \mid G/N \in \mathcal{P}\}$. Δηλαδή το $\mathcal{C}_{\mathcal{P}}(G)$ δεν είναι τίποτε άλλο από το σύνολο όλων των πηλίκων της G , τα οποία έχουν την ιδιότητα \mathcal{P} .

Η ομάδα G θα ονομάζεται **προσεγγιστικά \mathcal{P} ομάδα** ($r\mathcal{P}$ ομάδα), αν για κάθε $1 \neq g \in G$ υπάρχει $G/N \in \mathcal{C}_{\mathcal{P}}(G)$ με $g \notin N$. Δηλαδή η εικόνα του g μέσω του επιμορφισμού $G \rightarrow G/N$ δεν είναι τετριμμένη.

Οπότε, από την κλάση \mathcal{P} , δημιουργείται μια άλλη κλάση ομάδων η $r\mathcal{P}$.

Προφανώς κάθε $\mathcal{P} \subseteq r\mathcal{P}$ με τον εγκλεισμό (σχεδόν) πάντα γνήσιο. Επομένως, το πρόβλημα που τίθεται είναι μια ομάδα G , η οποία δεν ανήκει στην \mathcal{P} , μήπως ανήκει στην $r\mathcal{P}$; Οπότε να προσπαθήσουμε να την μελετήσουμε "καταφεύγοντας" σε ιδιότητες που έχουν οι ομάδες που ανήκουν στην κλάση \mathcal{P} ;

Πρόταση 0.1.2. Έστω \mathcal{P} μια κλάση ομάδων και G μια ομάδα. Η ομάδα G είναι $r\mathcal{P}$ αν και μόνο αν $\eta \bigcap \{N \mid N \triangleleft G \text{ με } G/N \in \mathcal{P}\} = 1$.

Απόδειξη. Προφανής. □

Παραδείγματα 0.1.3. 1. Κάθε πεπερασμένα γεννώμενη αβελιανή ομάδα είναι προσεγγιστικά πεπερασμένη (rf).

Υπάρχουν πάρα πολλοί τρόποι για να το αποδείξουμε.

Θα ακολουθήσουμε έναν τρόπο, ο οποίος μας θα μας φανεί χρήσιμος στα επόμενα.

Πρώτον, κάθε άπειρη κυκλική ομάδα είναι rf (γιατί;;).

Δεύτερον, κάθε πεπερασμένα γεννώμενη αβελιανή ομάδα είναι της μορφής $G = (\bigoplus_{i=1}^n \langle a_i \rangle) \oplus T$, όπου οι $\langle a_i \rangle$ είναι άπειρες κυκλικές και T πεπερασμένη. Έστω ένα μη τετριμμένο $g = a_1^{k_1} a_2^{k_2} \dots a_n^{k_n} \cdot s$ με το $s \in T$. Αν όλα τα $k_i = 0$, τότε $g = s \in T$ και έχουμε τελειώσει (γιατί;;). Μα αφού το T είναι πεπερασμένο πηλίκο της G . Αν κάποιο $k_i \neq 0$ τότε έχουμε τον επιμορφισμό $\varphi_i : G \rightarrow \langle a_i \rangle$ με $\varphi_i(g) = a_i^{k_i} \neq 1$. Η $\langle a_i \rangle$ είναι άπειρη κυκλική, άρα rf , οπότε, υπάρχει $\vartheta : \langle a_i \rangle \rightarrow \Phi$ με Φ πεπερασμένη και $\vartheta(a_i^{k_i}) \neq 1$. Οπότε η σύνθεση των δύο ομομορφισμών μας δίνει την απάντηση.

2. Η ελεύθερη ομάδα F είναι προσεγγιστικά επιλύσιμη.

Έστω $F = F^{(0)} \triangleright F^{(1)} = F' \triangleright F^{(2)} \triangleright \dots$ η παράγωγος σειρά. Τότε πληρούνται οι όροι του επομένου Λήμματος και τέλος, από την προηγούμενη πρόταση.

Λήμμα 0.1.4. Έστω F ελεύθερη ομάδα και $F = F_0 \geq F_1 \geq F_2 \geq \dots$ μια ακολουθία υποομάδων, όπου κάθε μια είναι γνήσια και χαρακτηριστική υποομάδα της προηγούμενης. Τότε η $\bigcap_{i=1}^{\infty} F_i = 1$.

Απόδειξη. Η ιδέα της απόδειξης είναι απλή. Κάθε σύνολο γεννητόρων μιας ομάδας μέσω ενός αυτομορφισμού απεικονίζεται σε ένα σύνολο γεννητόρων. Επειδή η F είναι ελεύθερη κάθε 1-1 και επί απεικόνιση μεταξύ δύο συνόλων γεννητόρων της επεκτείνεται σε αυτομορφισμό. Άρα αν έχουμε έναν γεννήτορα ενός όρου F_i να ανήκει στον F_{i+1} , τότε ο F_{i+1} θα περιείχε όλους τους γεννήτορες της F_i άτοπο. Επομένως δεν υπάρχει μη τετριμμένο στοιχείο που να ανήκει στην τομή $\bigcap_{i=1}^{\infty} F_i = 1$. □

Όπως είδαμε μια ελεύθερη ομάδα είναι προσεγγιστικά επιλύσιμη, πιο κάτω θα δούμε ότι είναι προσεγγιστικά πεπερασμένη και προσεγγιστικά μηδενοδύναμη. Οι διότητες αυτές δεν "κληρονομούνται" στα πηλικά. Δηλαδή γενικά το πηλίκιο μιας $r\mathcal{P}$ ομάδας δεν είναι κατ' ανάγκη $r\mathcal{P}$. Πράγματι, αν ίσχυε αυτό, τότε θα μέναμε "άνευ αντικειμένου μελέτης", δεδομένου ότι κάθε ομάδα είναι πηλίκιο μιας ελεύθερης ομάδας.

Αν η κλάση \mathcal{P} είναι κλειστή ως προς τις υποομάδες, δηλαδή κάθε υποομάδα μιας ομάδας που ανήκει στην \mathcal{P} ανήκει και αυτή στην \mathcal{P} , τότε μπορούμε να αποδείξουμε την εξής:

Πρόταση 0.1.5. Έστω μια κλάση ομάδων \mathcal{P} , η οποία είναι κλειστή ως προς τις υποομάδες. Τότε κάθε υποομάδα μιας $r\mathcal{P}$ ομάδας είναι και αυτή $r\mathcal{P}$.

Απόδειξη. Έστω G μια $r\mathcal{P}$ ομάδα, από την Πρόταση 0.1.2 έχουμε ότι $\bigcap \{ N \mid N \triangleleft G \text{ με } G/N \in \mathcal{P} \} = 1$. Αν H είναι μια υποομάδα της G , τότε για κάθε N κανονική υποομάδα της G με την ιδιότητα $G/N \in \mathcal{P}$ έχουμε $H/H \cap N \approx HN/N \leq G/N \in \mathcal{P}$ και τέλος (γιατί;;). □

Επειδή τώρα οι υποομάδες πεπερασμένων, επιλυσίμων, μηδενοδυνάμων κ.λ.π. είναι πεπερασμένες, επιλύσιμες, μηδενοδύναμες,... Έχουμε το σχετικό Πόρισμα.....

Πρόταση 0.1.6. Έστω δύο κλάσεις ομάδων \mathcal{P} και \mathcal{R} . Υποθέτουμε ότι κάθε ομάδα $G \in \mathcal{P}$ έχει την ιδιότητα να είναι $r\mathcal{R}$, τότε κάθε ομάδα, η οποία είναι $r\mathcal{P}$ είναι και $r\mathcal{R}$.

Φορμαλιστικά: $(G \in \mathcal{P} \Rightarrow G \in r\mathcal{R}) \Rightarrow (G \in r\mathcal{P} \Rightarrow G \in r\mathcal{R})$.

Απόδειξη. Έστω G ομάδα η οποία είναι $r\mathcal{P}$ και ένα $1 \neq g \in G$, τότε, από τον ορισμό, υπάρχει $N \triangleleft G$ με $g \notin N$ και $G/N \in \mathcal{P}$. Τώρα από την υπόθεση έχουμε ότι $G/N \in r\mathcal{R}$, αυτό σημαίνει, από τον ορισμό, ότι υπάρχει $M/N \triangleleft G/N$ με $gN \notin M/N$ και $(G/N)/(M/N) \in \mathcal{R}$, δηλαδή $G/M \in \mathcal{R}$ και $g \notin M$. Συνεπώς $G \in r\mathcal{R}$. □

Παράδειγμα: Είδαμε ότι οι πεπερασμένα γεννώμενες αβελιανές ομάδες είναι προσεγγιστικά πεπερασμένες. Άρα πεπερασμένα γεννώμενες προσεγγιστικά αβελιανές ομάδες είναι προσεγγιστικά πεπερασμένες.

Πόρισμα 0.1.7. Έστω \mathcal{P} μια κλάση ομάδων. Τότε ισχύει $r\mathcal{P} = r(r\mathcal{P})$.

Προσεγγιστικά πεπερασμένες ομάδες.

Εδώ θα επικεντρωθούμε στις προσεγγιστικά πεπερασμένες ομάδες.
Πρώτα απ' όλα ένας ισοδύναμος ορισμός

Πρόταση 0.1.8. /Άσκηση:

Έστω G ομάδα. Να αποδείξετε την ισοδυναμία των παρακάτω προτάσεων.

- i) $\bigcap \{H \mid H \leq_f G\} = 1$.
- ii) Για κάθε $g \in G$ υπάρχει M_g πεπερασμένη ομάδα και $\varphi: G \rightarrow M_g$ ομομορφισμός έτσι ώστε $\varphi(g) \neq 1$.
- iii) Για κάθε $g \in G$ υπάρχει $H_g \leq_f G$ έτσι ώστε $g \notin H_g$.

Πριν προχωρήσουμε ένα κλασσικό παράδειγμα μη προσεγγιστικά πεπερασμένης ομάδας.

Ας ξεκινήσουμε με ένα απλό ερώτημα. Στην προσθετική ομάδα των ρητών \mathbb{Q} για κάθε γνήσια μη τετριμμένη υποομάδα H , στο πηλίκο \mathbb{Q}/H κάθε στοιχείο είναι πεπερασμένης τάξης, αλλά η ομάδα \mathbb{Q}/H είναι άπειρη.

Ένα άλλο απλό ερώτημα. Στην προσθετική ομάδα των ρητών \mathbb{Q} υπάρχουν $H, K \leq \mathbb{Q}$ μη τετριμμένες, ώστε $H \cap K = 0$. Προφανώς όχι (γιατί;;).

Ας δούμε και ένα άλλο (δυϊκό) ερώτημα. Στην προσθετική ομάδα των ρητών \mathbb{Q} υπάρχει $H \leq \mathbb{Q}$ γνήσια ώστε να είναι πεπερασμένου δείκτη; Προφανώς όχι (γιατί;;).

Συμπέρασμα: Η προσθετική ομάδα των ρητών \mathbb{Q} δεν είναι rf .

Υπάρχουν πολλές αποδείξεις ότι οι ελεύθερες ομάδες είναι rf . Θα δώσουμε μια έμμεση απόδειξη.

Πρόταση 0.1.9. Έστω G μια πεπερασμένα γεννώμενη ομάδα, η οποία είναι rf . Τότε η ομάδα αυτομορφισμών της είναι rf .

Απόδειξη. Η απόδειξη είναι μια σειρά και στηρίζεται σε δύο γνωστά λήμματα.

Έστω φ ένας μη τετριμμένος αυτομορφισμός της G , τότε υπάρχει ένα $g \in G$ με $\varphi(g) \neq g$, δηλαδή το $r = g^{-1}\varphi(g) \neq 1$.

Η ομάδα G έχει υποτεθεί rf , συνεπώς υπάρχει $N \triangleleft G$ πεπερασμένου δείκτη, με $r \notin N$.

Η ομάδα G έχει υποτεθεί πεπερασμένα γεννώμενη, επομένως υπάρχει (από το Λήμμα 1) M χαρακτηριστική υποομάδα πεπερασμένου δείκτη στην G με $r \notin M$.

Επειδή η M είναι χαρακτηριστική ο αυτομορφισμός φ επάγει έναν αυτομορφισμό $\bar{\varphi}$ στο πεπερασμένο πηλίκο G/M μάλιστα $\bar{\varphi}(rM) \neq rM$ (από το Λήμμα 2). Επειδή η G/M είναι πεπερασμένη η $\text{Aut}(G/M)$ είναι πεπερασμένη και τέλος.

□

Λήμμα 0.1.10. Λήμμα 1. Έστω G μια πεπερασμένα γεννώμενη ομάδα, τότε για κάθε n θετικό ακέραιο υπάρχουν πεπερασμένο το πλήθος υποομάδες της G με δείκτη τον δεδομένο n .

Κατά συνέπεια, αν G περιέχει υποομάδες πεπερασμένου δείκτη, τότε περιέχει χαρακτηριστικές υποομάδες πεπερασμένου δείκτη.

Λήμμα 0.1.11. Λήμμα 2. Έστω G μια ομάδα και M μια χαρακτηριστική υποομάδα της, τότε για κάθε ορίζεται ένας ομομορφισμός ομάδων $\text{Aut}(G) \rightarrow \text{Aut}(G/M)$ με $\varphi \rightarrow \bar{\varphi}$, όπου ο $\bar{\varphi}$ ορίζεται ως εξής: $\bar{\varphi}(gM) = \varphi(g)M$.

Το πρώτο Λήμμα το είχαμε αποδείξει στην αρχή των μαθημάτων. Το δεύτερο, αν δεν το έχετε ξανασυναντήσει, να το αποδείξετε.

Θεώρημα 0.1.12. Οι ελεύθερες ομάδες είναι προσεγγιστικά πεπερασμένες.

Απόδειξη. Έστω F μια ελεύθερη ομάδα. Υποθέτουμε στην αρχή ότι είναι πεπερασμένα γεννώμενη.

Πέρνουμε το πηλίκο $G = F/\gamma_2(F)$, το οποίο είναι μια πεπερασμένα γεννώμενη ελεύθερη αβελιανή ομάδα. Επομένως από το πρώτο παράδειγμα είναι προσεγγιστικά πεπερασμένη. Συνεπώς (από την προηγούμενη πρόταση), η ομάδα αυτομορφισμών της $Aut(G) \approx GL(n, \mathbb{Z})$ είναι προσεγγιστικά πεπερασμένη.

Όταν πρωτομιλήσαμε για ελεύθερες ομάδες είχαμε δει ένα παράδειγμα ελεύθερης ομάδας με στοιχεία πίνακες. Εκεί η ελεύθερη ομάδα ήταν διάστασης 2, όμως, από τον τρόπο κατασκευής, μπορούμε να δούμε ότι μπορούμε να κατασκευάσουμε ελεύθερες ομάδες οποιασδήποτε πεπερασμένης διάστασης n , οι οποίες να είναι υποομάδες της $Aut(G) \approx GL(n, \mathbb{Z})$, η οποία, μόλις αποδείξαμε ότι, είναι προσεγγιστικά πεπερασμένη. Τέλος.

Έστω τώρα η F είναι απείρως παραγόμενη από ένα σύνολο X . Αν $1 \neq w \in F$, τότε αυτό γράφεται ως μια ανηγμένη λέξη στοιχείων του X . Στην ανηγμένη αυτή γραφή εμφανίζονται πεπερασμένο το πλήθος χαρακτήρες. Έστω S το πεπερασμένο υποσύνολο του X , το οποίο περιέχει τους χαρακτήρες που εμφανίζονται στη λέξη w . Τότε πέρνουμε την κανονική υποομάδα την παραγόμενη από το $X \setminus S$, $N = \langle X \setminus S \rangle$.

Το πηλίκο F/N είναι προφανώς(;;) η πεπερασμένα γεννώμενη ελεύθερη ομάδα η παραγόμενη από το S . Στο πηλίκο αυτό η εικόνα wN της w δεν είναι τεριμμένηκαι συνεχίζουμε.

□

Το κρίσιμο στοιχείο στην όλη υπόθεση είναι ότι στο Λήμμα 1 η υπόθεση η ομάδα μας να είναι πεπερασμένα γεννώμενη ήταν κρίσιμη.

Ως "αντίκτυπο" αυτής της αναγκαίας συνθήκης θα δούμε το εξής:

Αν και μια ελεύθερη ομάδα απείρου διαστάσεως είναι rf η αντίστοιχη ομάδα αυτομορφισμών της δεν είναι rf .

Πράγματι, έστω F ελεύθερη ομάδα επί ενός απείρου αριθμησίμου συνόλου $X = \{x_1, x_2, \dots\}$. Κάθε μετάθεση των στοιχείων του X ορίζει αυτομορφισμό της F (δεν ξεχνάμε την καθολική ιδιότητα της F). Συνεπώς $S_X \leq Aut(F)$. Η S_X περιέχει άπειρες απλές ομάδες, οι οποίες δεν είναι προσεγγιστικά πεπερασμένες, άρα η $Aut(F)$ δεν είναι προσεγγιστικά πεπερασμένη.

Παρατήρηση 0.1.13. Στο προηγούμενο θεώρημα για να δούμε ότι η $GL(n, \mathbb{Z})$ είναι rf επικαλεστήκαμε ότι είναι η ομάδα αυτομορφισμών της ελεύθερης αβελιανής ομάδας διάστασης n .

Θα μπορούσαμε να επιχειρηματολογήσουμε απ' ευθείας ως εξής:

Έστω $I_n \neq A = (a_{ij}) \in GL(n, \mathbb{Z})$. Λαμβάνουμε έναν πρώτο αριθμό $p > |a_{ij}|$. Ο γνωστός επιμορφισμός $a \rightarrow a \pmod{p}$ επεκτείνεται(;;) σε επιμορφισμό $GL(n, \mathbb{Z}) \rightarrow GL(n, \mathbb{Z}_p)$. Η εικόνα του A μέσω αυτού του επιμορφισμού δεν είναι ο ταυτοτικός πίνακας (λόγω επιλογής του πρώτου p) και τέλος.

Όπως έχουμε ήδη δει (Πρόταση 0.1.5) οι υποομάδες προσεγγιστικά πεπερασμένων ομάδων είναι και αυτές προσεγγιστικά πεπερασμένες. Προφανώς, πηλικά προσεγγιστικά πεπερασμένων ομάδων δεν είναι εν γένει προσεγγιστικά πεπερασμένα.

Παρ' όλα αυτά, ορισμένες φορές, πηλικά ομάδων, τα οποία είναι προσεγγιστικά πεπερασμένα μας εξασφαλίζουν ότι και η ομάδα είναι προσεγγιστικά πεπερασμένη.

Πρόταση 0.1.14. Υποθέτουμε ότι η ομάδα G περιέχει μια κανονική υποομάδα H πεπερασμένου δείκτη, η οποία είναι rf . Τότε η ομάδα G είναι rf .

Απόδειξη. Έστω $1 \neq g \in G$. Αν το $g \notin H$, τότε έχουμε τελειώσει, διότι $1 \neq gH \in G/H$, η οποία είναι πεπερασμένη. Υποθέτουμε ότι $g \in H$. Τότε υπάρχει M κανονική υποομάδα της H με $g \notin M$ και το πηλίκο H/M να είναι πεπερασμένο. Η M είναι πεπερασμένου δείκτου στην G και τέλος.

□

Παρατήρηση 0.1.15. Ένα ερώτημα, που εγείρεται, είναι κατά πόσο μπορούμε να γενικεύσουμε την προηγούμενη πρόταση. Προσπαθήστε να αποδείξετε την εξής γενίκευση.

Υποθέτουμε ότι η ομάδα G είναι το ημιευθύ γινόμενο $G = A \times B$ (H A είναι η κανονική). Υποθέτουμε ότι και οι δύο υποομάδες A είναι B είναι rf , με την A πεπερασμένα γεννώμενη. Δείξτε ότι η G είναι rf .

Πρόταση 0.1.16. Κάθε πολυκυκλική ομάδα G είναι rf .

Απόδειξη. Προφανώς, αν η G είναι πεπερασμένη είναι rf , Υποθέτουμε ότι η G είναι άπειρη.

Σύμφωνα με την Πρόταση 0.1.44, στο προηγούμενο αρχείο, υπάρχει κανονική υποομάδα H πεπερασμένου δείκτη στην G , η οποία είναι p.i.c., δηλαδή όλα τα πηλίκα της σε μια πολυκυκλική σειρά της είναι άπειρες κυκλικές ομάδες. Αν αποδείξουμε ότι αυτές οι ομάδες είναι rf , τότε το αποτέλεσμα έπεται από την προηγούμενη πρόταση.

Επομένως μπορούμε εξ αρχής να υποθέσουμε ότι έχουμε μια πολυκυκλική ομάδα G με όλα τα πηλίκα της σε μια πολυκυκλική σειρά άπειρες κυκλικές ομάδες.

Θα χρησιμοποιήσουμε επαγωγή στο Hirsch number αυτής της ομάδας. Αν το Hirsch number είναι ίσον με ένα, τότε αυτή είναι άπειρη κυκλική και προφανώς είναι rf . Υποθέτουμε ότι οι ομάδες με Hirsch number μικρότερον ή ίσον με k είναι rf .

Έστω $G = G_0 \triangleright G_1 \triangleright \dots \triangleright G_{n-1} \triangleright G_n = 1$ μια πολυκυκλική σειρά της G και $1 \neq g \in G$, αν $g \notin G_1$, τότε για το άπειρο κυκλικό πηλίκο G/G_1 υπάρχει χαρακτηριστική υποομάδα M/G_1 πεπερασμένου δείκτη στην G/G_1 με $gG_1 \notin M/G_1$ και τέλος, αφού $g \notin M$ και η M είναι πεπερασμένου δείκτη στην G .

Συνεπώς μπορούμε να υποθέσουμε ότι $g \in G_1$, η οποία έχει μικρότερο Hirsch number από την G και από την υπόθεση της επαγωγής είναι rf , δηλαδή υπάρχει N κανονική υποομάδα της G_1 πεπερασμένου δείκτη με $g \notin N$, επειδή δε η G_1 είναι πεπερασμένα γεννώμενη, μπορούμε να υποθέσουμε ότι η N είναι χαρακτηριστική υποομάδα της G_1 , άρα κανονική υποομάδα της G . Τότε το $gN \in G/N$, η οποία πάλι από την υπόθεση της επαγωγής είναι rf και συνεπώς, όπως προηγουμένως, υπάρχει M/N κανονική υποομάδα πεπερασμένου δείκτη στην G/N με $gN \notin M/N$, δηλαδή $g \notin M$ με την M πεπερασμένου δείκτη στην G και τέλος. \square

Πόρισμα 0.1.17. Οι πεπερασμένα γεννώμενες μηδενοδύναμες ομάδες είναι rf .

Παρατηρήσεις 0.1.18. 1) Η προηγούμενη πρόταση θα μπορούσε να αποδειχθεί πολύ πιο σύντομα.

Έχουμε την πολυκυκλική σειρά $G = G_0 \triangleright G_1 \triangleright \dots \triangleright G_{n-1} \triangleright G_n = 1$ με το πηλίκο G/G_1 κυκλική. Αν η κυκλική ομάδα G/G_1 είναι πεπερασμένη, έχουμε τελειώσει από την Πρόταση 0.1.14. Αν η κυκλική ομάδα G/G_1 είναι άπειρη, σύμφωνα με την άσκηση 10 της ομάδος Δ , η G διασπάται επί της G_1 δια μιας άπειρης κυκλικής. Η G_1 με την υπόθεση της επαγωγής είναι rf , οπότε η G είναι rf , σύμφωνα με την πρόταση που αναφέραμε στην προηγούμενη παρατήρηση (αλλά περιμένει απόδειξη!)

2) Τώρα μπορείτε να αποδείξετε την Πρόταση 0.1.45 στο προηγούμενο αρχείο (Σειρές), την απόδειξη της οποίας είχαμε αναβάλει.

3) Θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει ότι ισχύει παρόμοιο αποτέλεσμα με το προηγούμενο πόρισμα για πεπερασμένα γεννώμενες επιλύσιμες ομάδες.

Έστω $G = \langle a, b \mid a^{-1}ba = b^2 \rangle$. Η κανονική θήκη της $\langle b \rangle$ είναι αβελιανή (γιατί;;) άρα η G είναι επιλύσιμη. Αλλά $\langle b \rangle^G = \langle a^{-k}ba^k \mid k \in \mathbb{Z} \rangle$ είναι απείρως παραγώμενη (γιατί;), συνεπώς η G δεν είναι πολυκυκλική, διότι αν και η ίδια είναι πεπερασμένη παραγώμενη, περιέχει υποομάδα, η οποία είναι απείρως παραγώμενη.

Hopfian ομάδες

Όταν έχουμε ένα άπειρο σύνολο X ενδέχεται να έχουμε μια απεικόνιση $\vartheta : X \rightarrow X$, η οποία να είναι επί αλλά όχι 1-1, όπως επίσης να είναι 1-1 αλλά όχι επί. Στην περίπτωση, όπου

έχουμε μια άπειρη ομάδα G , το ερώτημα που εγείρεται είναι το εξής: Υπάρχει $\vartheta : G \rightarrow G$ ομομορφισμός, ο οποίος να είναι επιμορφισμός, αλλά όχι μονομορφισμός; Δυστυχώς, υπάρχει μονομορφισμός, ο οποίος δεν είναι επιμορφισμός;

Ας δούμε ένα παράδειγμα. Έστω $\langle a \rangle$ η άπειρη κυκλική ομάδα. Για οποιονδήποτε ακέραιο k απολύτως μεγαλύτερο του 1, η απεικόνιση $a \rightarrow a^k$ ορίζει μονομορφισμό, ο οποίος δεν είναι επιμορφισμός. Τουναντίον, κάθε επιμορφισμός της $\langle a \rangle$ αναγκαστικά θα είναι μονομορφισμός.

Ορισμός 0.1.19. Μια ομάδα G θα ονομάζεται **Hopfian** αν κάθε ενδομορφισμός της, ο οποίος είναι επιμορφισμός, είναι αυτομορφισμός.

Μια ομάδα G θα ονομάζεται **co-Hopfian** αν κάθε ενδομορφισμός της, ο οποίος είναι μονομορφισμός, είναι αυτομορφισμός.

Στην περίπτωση, όπου έχουμε μια ομάδα G , η οποία δεν είναι Hopfian, εμφανίζεται το εξής "παράδοξο". Αν $\vartheta : G \rightarrow G$ είναι ένας επιμορφισμός, ο οποίος δεν είναι μονομορφισμός, τότε υπάρχει μη τετριμμένος πυρήνας, έστω N , Δηλαδή η G είναι ισομορφη με ένα (γνήσιο) πηλίκο της ($G \approx G/N$). Το "παράδοξο" έγκειται στο γεγονός, ότι αν έχουμε μια παράσταση $G = \langle X \mid R \rangle$ της ομάδας G , η οποία δεν είναι Hopfian, πώς είναι δυνατόν να επισυνάψουμε επιπλέον σχέσεις, οι οποίες δεν "προέρχονται" από τις R και η ομάδα να "παραμένει η ίδια";

Είναι εύκολο να κατασκευάσουμε παραδείγματα non-Hopfian απείρων παραγομένων ομάδων.

Έστω $F = \langle x_1, x_2, \dots \rangle$ η ελεύθερη ομάδα με άπειρο το πλήθος γεννήτορες, η απεικόνιση φ με $\varphi(x_1) = x_1$ και $\varphi(x_i) = x_{i-1}$ για $i \geq 2$, προφανώς ορίζει έναν επιμορφισμό της ελεύθερης ομάδας (δεν ξεχνάμε τον ορισμό των ελευθέρων ομάδων), οποίος προφανώς δεν είναι μονομορφισμός.

Στην περίπτωση όπου η ελεύθερη ομάδα είναι πεπερασμένα γεννώμενη δεν μπορούμε να έχουμε μια παρόμοια κατάσταση, διότι, αν έχουμε έναν επιμορφισμό φ , τότε η εικόνα του συνόλου γεννητόρων $\varphi(X)$ παράγει την ομάδα F , οπότε, αναγκαστικά, θα έχουμε $|\varphi(X)| \geq |X|$ (γιατί;;). Άρα τελικά αφού το X είναι πεπερασμένο, θα έχουμε $|\varphi(X)| = |X|$ και ο φ είναι αυτομορφισμός.

Το παράδειγμα αυτό είχε δημιουργήσει την εντύπωση ότι μόνο απείρων παραγομένες non-Hopfian ομάδες υπάρχουν.

Όσπου ανακαλύψανε πεπερασμένα παραγομένες non-Hopfian ομάδες και "έγινε πάταγος".

Παράδειγμα 0.1.20. Η ομάδα με παράσταση $G = \langle a, b \mid a^{-1}b^2a = a^3 \rangle$ δεν είναι Hopfian.

Ορίζουμε την απεικόνιση $\vartheta : G \rightarrow G$ με $\vartheta(a) = a$ και $\vartheta(b) = b^2$.

Πρέπει να αποδείξουμε ότι η ϑ ορίζει έναν επιμορφισμό της G . Επειδή η G δεν είναι ελεύθερη ομάδα, το ότι η ϑ επεκτείνεται σε ομομορφισμό δεν έπεται αυτομάτως. Πρέπει και αρκεί να δούμε ότι "διατηρεί" τις σχέσεις (σε έναν ομομορφισμό ομάδων η εικόνα του ουδετέρου είναι το ουδέτερο της εικόνας). Πράγματι, $\vartheta(a^{-1}b^2a) = \vartheta(a)^{-1}\vartheta(b)^2\vartheta(a) = a^{-1}b^4a = a^3$. Η ϑ είναι επί, αφού οι γεννήτορες ανήκουν στην εικόνα ($\vartheta(a) = a$ και $\vartheta(a^{-1}bab^{-1}) = b$). Παρατηρούμε ότι $\vartheta([a^{-1}ba, b]) = [b^3, b^2] = 1$. Άρα το $[a^{-1}ba, b] \in \text{Ker}\vartheta$ και τέλος;;;

Όχι ακριβώς, το τελευταίο ερωτηματικό θέλει απάντηση, γιατί $[a^{-1}ba, b] \neq 1$; Αυτό δεν είναι προφανές, αλλά όχι ακατόρθωτο. Προσπαθήστε το!

Έκτοτε έχουν ανακαλυφθεί πολλές κατηγορίες ομάδων πεπερασμένα γεννωμένων non-Hopfian ομάδων και το πρόβλημα έχει αναχθεί σε κεντρικό πρόβλημα στην Θεωρία Ομάδων.

Οι "ρίζες" ξεκινούν από την Τοπολογία (ο Hopf ήταν επιφανής Τοπολόγος-Γεωμέτρης), όπου τίθεται το εξής πρόβλημα σε αδρές γραμμές: Έστω (X, \mathcal{T}) , ένας τοπολογικός χώρος. Αν υποθέσουμε ότι στον X έχουμε μια κλάση ισοδυναμίας \sim , στο σύνολο των κλάσεων ισοδυναμίας X/\sim επάγεται μια Τοπολογία πηλίκο \mathcal{T}/\sim .

Ερώτημα: Υπό ποιές συνθήκες οι τοπολογικοί χώροι (X, \mathcal{T}) και $(X/\sim, \mathcal{T}/\sim)$ είναι ομοιομορφικοί;;;

Το πρόβλημα της Hopficity ομάδων σχετίζεται με το εξής γενικό πρόβλημα:

Έστω $\varphi : A \rightarrow B$, $\vartheta : B \rightarrow A$ επιμορφισμοί ομάδων. Είναι οι A , B ισόμορφες;

Έστω A ελεύθερη αβελιανή με αριθμήσιμη διάσταση. Τότε προφανώς $A \times A \approx A$, επίσης, η προσθετική ομάδα των ρητών \mathbb{Q} είναι πηλίκιο (επιμορφική εικόνα) της A , αφού κάθε αβελιανή ομάδα είναι πηλίκιο ελεύθερης αβελιανής. Θέτουμε $B = A \times \mathbb{Q}$. Επομένως έχουμε τους προφανείς επιμορφισμούς $\varphi : A \approx A \times A \rightarrow B = A \times \mathbb{Q}$, $\vartheta : B = A \times \mathbb{Q} \rightarrow A$. Αλλά προφανώς (;) $A \not\approx A \times \mathbb{Q}$.

Θεώρημα 0.1.21. Κάθε πεπερασμένα γεννώμενη προσεγγιστικά πεπερασμένη ομάδα G είναι Hopfian.

Απόδειξη. Έστω $\vartheta : G \rightarrow G$ ένας επιμορφισμός με $\text{Ker}\vartheta = K$. Τότε οι ομάδες G και G/K είναι ισόμορφες. Επομένως έχουν τα ίδια "χαρακτηριστικά". Έστω N μια υποομάδα της G πεπερασμένου δείκτη ($|G/N| = n$). Επειδή η G είναι πεπερασμένα γεννώμενη, υπάρχουν πεπερασμένο το πλήθος υποομάδες με τον συγκεκριμένο δείκτη (ένα επιχείρημα, το οποίο το έχουμε δει - και θα το βλέπουμε - πολλές φορές). Οι G και G/K είναι ισόμορφες, συνεπώς όσες υποομάδες πεπερασμένου δείκτη n έχει η μία, τόσες υποομάδες του ίδιου δείκτη έχει και η άλλη. Αν πάρουμε την πλήρη αντίστροφη εικόνα $\vartheta^{-1}(N)$ προφανώς αυτή είναι δεικτού n και περιέχει τον πυρήνα K , άρα είναι μια από τις πεπερασμένες το πλήθος υποομάδες της G με δείκτη n .

Αυτό το επιχείρημα μπορεί να εφαρμοστεί για οποιαδήποτε υποομάδα της G πεπερασμένου δείκτη. Δηλαδή η K περιέχεται σε κάθε υποομάδα πεπερασμένου δείκτη στην G , άρα και στην τομή τους. Η G όμως έχει υποτεθεί rf , δηλαδή η τομή όλων των υποομάδων πεπερασμένου δείκτη είναι τετριμμένη. Συνεπώς η K είναι τετριμμένη και τέλος. □

Παρατηρήσεις 0.1.22. 1. Η υπόθεση η ομάδα G είναι πεπερασμένα γεννώμενη είναι κρίσιμη, διότι, όπως έχουμε ήδη δει, μια απείρως γεννώμενη ελεύθερη ομάδα είναι μεν rf , δεν είναι όμως Hopfian.

2. Υπάρχουν παραδείγματα πεπερασμένα γεννώμενων ομάδων, οι οποίες είναι Hopfian, αλλά δεν είναι rf , συνεπώς στην προηγούμενη πρόταση δεν ισχύει το αντίστροφο.

Πληροφοριακά, ένα τέτοιο παράδειγμα είναι ομάδα με παράσταση $G = \langle a, b \mid a^{-1}b^2a = b^4 \rangle$. Αυτή η ομάδα είναι Hopfian, αλλά δεν είναι rf .

0.1.2 Το γράφημα μιας ομάδας.

Ας ξεκινήσουμε με ένα παράδειγμα.

Υποθέτουμε ότι έχουμε την κυκλική ομάδα $C_{12} = \{1, a, a^2, \dots, a^{11}\}$ τάξης 12. Τοποθετούμε τα στοιχεία της στο επίπεδο και πέρνουμε το στοιχείο a και ακολουθούμε την εξής διαδικασία: Καθε φορά που πολλαπλασιάζουμε ένα στοιχείο της ομάδας αυτής με το στοιχείο a "μεταβαίνουμε" σε ένα άλλο στοιχείο της. Την μετάβαση αυτή την σημειώνουμε με ένα "βέλος", όπου η αρχή του είναι το στοιχείο "αναχώρησης" και το τέλος το σημείο "άφιξης", π.χ. έχουμε την αρχή a^i και το τέλος aa^i . Αυτό το κάνουμε για όλα τα στοιχεία της ομάδας. Τι παρατηρούμε; Σχηματίστηκε ένα γράφημα (στην προκειμένη περίπτωση ένα πολύγωνο), όπου οι κορυφές του είναι τα στοιχεία της ομάδας και οι πλευρές του τα ζεύγη των στοιχείων της μορφής (a^i, aa^i) .

Πριν προχωρήσουμε σε ορισμούς και σχετικές παρατηρήσεις/ιδιότητες, ας κάνουμε ένα άλλο παράδειγμα πέρνοντας την ίδια κυκλική ομάδα τάξης 12, αλλά τώρα να πάρουμε το στοιχείο a^2 και να κάνουμε την ίδια διαδικασία όπως προηγουμένως. Τώρα θα σχηματιστεί

ένα άλλο γράφημα με κορυφές πάλι τα στοιχεία της ομάδας, αλλά με πλευρές τα ζεύγη της μορφής (a^i, a^2a^i) .

Ας κάνουμε ακόμη ένα παράδειγμα πέρνοντας πάλι την ίδια κυκλική ομάδα τάξης 12, αλλά τώρα πέρνουμε ένα υποσύνολό της $S = \{s_1 = a^3, s_2 = a^4\}$ και σχηματίζουμε ένα άλλο γράφημα με κορυφές πάλι τα στοιχεία της ομάδας, αλλά με πλευρές όλα τα ζεύγη της μορφής (a^i, s_1a^i) και της μορφής (a^i, s_2a^i) .

Θα επανέλθουμε στα παραδείγματα, αλλά ας δώσουμε έναν ορισμό.

Ορισμός 0.1.23. Έστω G μια ομάδα και S ένα υποσύνολό της. Σχηματίζουμε το εξής γράφημα $\mathcal{G}(G, S)$. Το σύνολο των κορυφών του $V(\mathcal{G})$ αποτελείται από τα στοιχεία της ομάδας G . Το σύνολο των ακμών $E(\mathcal{G})$ αποτελείται από ζεύγη της μορφής (g, sg) , για κάθε $g \in G$ και $s \in S$.

Το γράφημα $\mathcal{G}(G, S)$ θα ονομάζεται το γράφημα Cayley της ομάδας G ως προς το υποσύνολο S .

Από τον τρόπο ορισμού του γραφήματος $\mathcal{G}(G, S)$ Cayley της ομάδας G (το βλέπουμε άλλωστε και στα παραδείγματα), η δομή του γραφήματος εξαρτάται, εκτός από την ομάδα G και από την επιλογή του υποσυνόλου S .

Θεώρημα 0.1.24. Έστω G μια ομάδα και $\mathcal{G}(G, S)$ το γράφημα Cayley ως προς το υποσύνολο S .

1. Το γράφημα είναι συνεκτικό αν και μόνο αν το S παράγει την ομάδα G .
2. Το γράφημα περιέχει βρόχους (θηλειές loops) αν και μόνο αν $1_G \in S$.
3. Το γράφημα περιέχει μονοπάτια μήκους 2 αν και μόνο αν $S \cap S^{-1} \neq \emptyset$.

Απόδειξη. Η απόδειξη είναι μια ωραία άσκηση. Το συμπέρασμα πολύ σημαντικό. \square

Το προηγούμενο θεώρημα μας δίνει τις πρώτες πληροφορίες για την δομή της G και θα επανέλθουμε επ' αυτού αργότερα.

Θα δούμε πως μπορούμε να αντλήσουμε επιπλέον πληροφορίες για την δομή της ομάδας G μέσω ενός γραφήματος $\mathcal{G}(G, S)$ Cayley.

Ως γνωστόν η ομάδα G δρα (από τα δεξιά) επί του εαυτού της μέσω της πράξης της $((x, g) \rightarrow xg)$, επομένως δρα επί του συνόλου κορυφών του γραφήματος $\mathcal{G}(G, S)$. Ας πάρουμε τώρα μια ακμή του γραφήματος, δηλαδή ένα ζεύγος (x, sx) με $x \in G$ και $s \in S$, τότε παρατηρούμε ότι, αν το τυχαίο $g \in G$ δράσει στα δύο άκρα της ακμής, θα προκύψει μια άλλη ακμή, το ζεύγος (xg, sxg) . Συνεπώς βλέπουμε ότι η δράση της G στις κορυφές "διατηρεί την γειτονία", δηλαδή διατηρεί την δομή του γραφήματος. Συνεπώς έχουμε μια δράση της ομάδας G επί του γραφήματος $\mathcal{G}(G, S)$.

Η "πρόκληση" είναι: Μπορούμε να εξάγουμε συμπεράσματα για την δομή της G μέσω αυτής της δράσης;

Στην αρχή είχαμε δει ότι κάθε δράση μιας ομάδας G επί ενός συνόλου X ορίζει και ορίζεται μονοσήμαντα από έναν ομομορφισμό $\varphi : G \rightarrow S_X$. Μετά είχαμε δει ότι η δράση της G επί μιας άλλης (αλγεβρικής) δομής R ορίζει και ορίζεται μονοσήμαντα από έναν ομομορφισμό $\varphi : G \rightarrow \text{Aut}(R)$. Εν προκειμένω η δομή που έχουμε είναι το γράφημα $\mathcal{G}(G, S)$ επομένως η δράση της G επί του $\mathcal{G}(G, S)$ ορίζει και ορίζεται μονοσήμαντα από έναν ομομορφισμό $\varphi : G \rightarrow \text{Aut}(\mathcal{G}(G, S))$.

Γενικά όμως η ομάδα αυτομορφισμών ενός γραφήματος δεν είναι δυνατόν να υπολογιστεί/περιγραφεί. Οπότε, θα έλεγε κάποιος, η ανωτέρω δράση της G στο αντίστοιχο γράφημα $\mathcal{G}(G, S)$ Cayley δεν προσφέρει στο πρόβλημα της μελέτης της ομάδας G .

Ας υπολογίσουμε την τροχιά μιας κορυφής του γραφήματος (στην πραγματικότητα ενός στοιχείου της ομάδας G). Προφανώς η δράση είναι μεταβατική και έχουμε μόνο μια τροχιά

κορυφών. Αυτό σημαίνει ότι η σταθεροποιούσα μιας (άρα κάθε) κορυφής είναι η τετριμμένη ¹. Αυτό σημαίνει ότι ο παραπάνω ομομορφισμός ομάδων είναι μονομορφισμός ($\text{Ker } \varphi = 1$). Δηλαδή μπορούμε να θεωρήσουμε την ομάδα G ως υποομάδα της $\text{Aut}(\mathcal{G}(G, S))$.

Ας υπολογίσουμε τώρα την τροχιά μιας ακμής, δηλαδή ενός ζεύγους (x, sx) . Παρατηρούμε ότι η τροχιά αυτή περιλαμβάνει όλες τις ακμές που "κατασκευάζονται" από το στοιχείο $s \in S$ και μόνο αυτές (γιατί;). Άρα ένας αντιπρόσωπος αυτής της τροχιάς είναι η ακμή $(1, s)$. Επομένως έχουμε τόσες τροχιές ακμών, όσα είναι τα στοιχεία του συνόλου S .

Παραδείγματα 0.1.25. 1. Έστω C_n η κυκλική ομάδα τάξης n και a ένας γεννήτορας, τότε ως γνωστόν το γράφημα $\mathcal{G}(C_n, a)$ Cayley είναι ένα n -γωνο. Ποία είναι η ομάδα αυτομορφισμών ενός n -γώνου; Μα φυσικά η διεδρική D_{2n} . Ποίος είναι ομομορφισμός $\varphi : C_n \rightarrow \text{Aut}(\mathcal{G}(C_n, a)) = D_{2n}$; Μα φυσικά αυτός που απεικονίζει τον γεννήτορα a στην απεικόνιση στροφής (δεξιόστροφα) κατά γωνία ίση με $2\pi/n$.

2. Έστω πάλι C_n η κυκλική ομάδα τάξης n και a ένας γεννήτορας, αν ως S λάβουμε το $S = \{a^k\}$, όπου ο k δεν είναι πρώτος προς τον n , τότε το γράφημα $\mathcal{G}(C_n, a^k)$ Cayley αποτελείται από $d = \text{l.c.d.}(k, n)$ το πλήθος n/d -γωνο ξένα μεταξύ τους (γιατί;) Αυτό το γράφημα, που αποτελείται από d το πλήθος n/d -γωνο, έχει έναν αυτομορφισμό τάξης n , άρα η C_n εμφυτεύεται στην ομάδα αυτομορφισμών αυτού του γραφήματος (αναμενόμενο από τα προηγούμενα).

Ποίος είναι αυτός ο αυτομορφισμός; Δεν είναι δύσκολο να τον προσδιορίσουμε.

Ας δούμε το πώς: Στις κορυφές ενός n/d -γώνου, που είναι στοιχεία της C_n , δρά ο γεννήτορας a (δηλαδή πολλαπλασιάζουμε κάθε κορυφή με το a . Αυτή η δράση "μεταφέρει" (κυκλικά) το ένα πολύγωνο σε ένα άλλο. Αυτό το κάνουμε d το πλήθος φορές, οπότε φθάνουμε στο αρχικό πολύγωνο, αλλά προσοχή! οι κορυφές του έχουν "μετατοπισθεί κυκλικά κατά μια κορυφή, οπότε επαναλαμβάνουμε αυτή τη διαδικασία $d \cdot n/d = n$ φορές, φθάνουμε (για πρώτη φορά) στην αρχική κατάσταση. Συνεπώς έχουμε έναν αυτομορφισμό του γραφήματος τάξεως n .

Εφαρμογή: Εφαρμόστε την προηγούμενη διαδικασία σε μια κυκλική ομάδα τάξης 12 μια φορά για $k = 3$ και μια φορά για $k = 4$. Την πρώτη φορά το γράφημα $\mathcal{G}(C_{12}, a^3)$ Cayley αποτελείται από $d = \text{l.c.d.}(k, n) = 4$ το πλήθος $n/d = 3$ -γωνο και την άλλη το γράφημα $\mathcal{G}(C_{12}, a^4)$ Cayley αποτελείται από $d = \text{l.c.d.}(k, n) = 3$ το πλήθος $n/d = 4$ -γωνο. Και στις δύο περιπτώσεις οι ομάδες αυτών των γραφημάτων περιέχει ως υποομάδα την C_{12} .

3. Ας πάρουμε τώρα την άπειρη κυκλική \mathbb{Z} και ως γεννήτορα το 1, τότε προφανώς το γράφημα $\mathcal{G}(\mathbb{Z}, 1)$ Cayley αποτελείται από την γνωστή ευθεία των ακεραίων. Ποία είναι η ομάδα αυτομορφισμών αυτού του γραφήματος; Μα προφανώς η άπειρη διεδρική D_∞ , στην οποία εμφυτεύεται η άπειρη κυκλική.

4. Ας πάρουμε πάλι την άπειρη κυκλική \mathbb{Z} και ως $S = \{2, 3\}$, τότε το γράφημα $\mathcal{G}(\mathbb{Z}, S)$ Cayley είναι αυτό που έχουμε στο σχήμα (Γ). Επειδή το σύνολο S παράγει την \mathbb{Z} , το γράφημα είναι συνεκτικό. Η \mathbb{Z} δρα επί αυτού του γραφήματος μεταβατικά στις ακμές, άρα έχουμε μόνο μια τροχιά κορυφών και δύο τροχιές ακμών, τις $\{(k, k+2), k \in \mathbb{Z}\}$ και την $\{(k, k+3), k \in \mathbb{Z}\}$. Ποία είναι η ομάδα αυτομορφισμών αυτού του γραφήματος, στην οποία γνωρίζουμε, εκ των προτέρων, ότι εμφυτεύεται η \mathbb{Z} ;

Όπως είχαμε δει το γράφημα μιας ομάδας G ως προς ένα υποσύνολό της S είναι συνεκτικό, αν και μόνο αν το S παράγει την ομάδα. Οπότε, αν έχουμε μια ομάδα με παράσταση

¹Εδώ πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι, γενικά, αν μια ομάδα δρα επί ενός συνόλου, όπου η σταθεροποιούσα κάθε στοιχείου είναι τετριμμένη, τότε η δράση της ομάδας ονομάζεται **ελεύθερη** δράση, ή ότι η ομάδα δρα ελεύθερα επί του συνόλου

$G = \langle S \mid R \rangle$, όπως περιγράψαμε προηγουμένως, μπορούμε να κατασκευάσουμε το (συνεχτικό) γράφημά της $\mathcal{G}(G, S)$.

Οπότε εγείρονται δύο φυσιολογικά ερωτήματα.

1. Αν μας δοθεί ένα συνεχτικό γράφημα, το οποίο είναι το γράφημα $\mathcal{G}(G, S)$ μιας ομάδας G , μπορούμε να βρούμε την παράσταση της ομάδας $G = \langle S \mid R \rangle$;

Αυτό είναι ο προβληματισμός που θέσαμε στην αρχή. Πως αντλούμε πληροφορίες για την ομάδα μέσω γεωμετρικών/τοπολογικών αντικειμένων.

Προσοχή! Δεν πρέπει να γίνεται σύγχυση με την κατασκευή του γραφήματος της ομάδας, όπου γνωρίζαμε την ομάδα και κατασκευάζαμε το γράφημά της. Εδώ έχουμε το αντίστροφο πρόβλημα.

Το δεύτερο ερώτημα είναι πιά "απαιτητικό".

2. Αν μας δοθεί ένα συνεχτικό γράφημα. Μπορούμε να αποφανθούμε αν είναι το γράφημα κάποιας ομάδας; Οπότε, βάσει του πρώτου ερωτήματος, να αναζητήσουμε ποία παράσταση ομάδας "αναπαριστά";

Πιο αυστηρά. Ποιές αναγκαίες (και ικανές) συνθήκες πρέπει να πληροί ένα συνεχτικό γράφημα για να είναι το γράφημα μιας ομάδας;

Ας δώσουμε ένα παράδειγμα: Αν μας δοθεί ένα πολύγωνο με n το πλήθος κορυφές, αυτό είναι το γράφημα της κυκλικής τάξεως n .

Αν μας δοθεί ένα γράφημα " τρίποδο" (δηλαδή ένα γράφημα με τέσσερις κορυφές και τρεις ακμές, είναι αυτό το γράφημα κάποιας ομάδας;

Η απάντηση είναι προφανώς όχι (γιατί;;). Μα αν ήταν το γράφημα μιας ομάδας, αυτή θα είχε τέσσερα στοιχεία. Γνωρίζουμε ότι μια ομάδα με τέσσερα στοιχεία είναι είτε κυκλική, είτε το ευθύ γινόμενο δύο κυκλικών ομάδων τάξης 2, με αντίστοιχα γραφήματα (σχήμα Γ).

Υπάρχει ένα θεώρημα (δεν είναι επί του παρόντος) όπου δίνονται ικανές και αναγκαίες συνθήκες για το πότε ένα γράφημα είναι το γράφημα μιάς παράστασης ομάδας.

0.1.3 Γραφήματα.

Μέχρι τώρα, χωρίς βλάβη, 'χρησιμοποιήσαμε' τα γραφήματα διαισθητικά. Χωρίς να δώσουμε έναν αυστηρό ορισμό του τι εννοούμε γράφημα.

Συνήθως δίνεται ο εξής ορισμός:

Γράφημα είναι ένα ζεύγος συνόλων (V, E) με την ιδιότητα: Το σύνολο E είναι υποσύνολο του καρτεσιανού γινομένου $V \times V$. Το (μη κενό) σύνολο V το ονομάζουμε σύνολο κορυφών και το (ενδεχομένως κενό) σύνολο E το ονομάζουμε σύνολο ακμών.

Στον ορισμό δεν γίνεται καμία νύξη κατά πόσον αν το ζεύγος $(v, u) \in E$, τότε και το ζεύγος $(u, v) \in E$.

Αυτό δημιουργούσε προβλήματα. Οπότε "πλουτίσανε" τον προηγούμενο ορισμό θέτοντας επιπλέον τον όρο. Κάθε φορά που το $(v, u) \in E$, τότε και το $(u, v) \in E$. Οπότε μπορούσε να οριστεί "προσανατολισμός" στο γράφημα με $e = (v, u)$ και $\bar{e} = (u, v)$ και φυσικά $\bar{\bar{e}} = e$.

Αυτή η προσθήκη στον ορισμό έλυσε ορισμένα προβλήματα, αλλά όχι όλα. Πρώτον, σε μια ακμή, όπου τα άκρα συνέπιπταν (ένας βρόχος) $e = (v, v)$ δεν έχουμε προσανατολισμό (ή μάλλον ο προσανατολισμός συνεχέεται), καθότι $e = \bar{e}$.

Δεύτερον, παραμένει η αδυναμία μεταξύ δύο κορυφών v και u να μπορούμε να ορίσουμε περισσότερες της μιάς ακμές, όπως έχουμε δει στα προηγούμενα παραδείγματα.

Αυτά τα προβλήματα αίρονται δίνοντας έναν άλλο ορισμό του γραφήματος.

Ορισμός 0.1.26. Ένα γράφημα $\mathcal{G}(V, E)$ αποτελείται από δύο σύνολα, το V (το σύνολο κορυφών, το οποίο θεωρούμε μη κενό), το E (το σύνολο των ακμών, το οποίο ενδέχεται να είναι το κενό) και από δύο απεικονίσεις $o : E \rightarrow V$ και $- : E \rightarrow E$ με τις ιδιότητες $e \neq \bar{e}$ και $\bar{\bar{e}} = e$.

Σχόλια 0.1.27. Η εικόνα \bar{e} θα ονομάζεται *αντίστροφη της ακμής e* .

Η εικόνα $o(e)$ θα ονομάζεται **αρχή** της ακμής e .

Την εικόνα $o(\bar{e})$ θα ονομάζεται **τέλος** της ακμής e και θα συμβολίζεται $t(e)$.

Αν θέλαμε να είμαστε (φορμαλιστικά/αρτηριοσκληρωτικά) εντάξει η t είναι η σύνθεση των απεικονίσεων — και o ($t = o \circ -$).

Επειδή, η απεικόνιση o δεν είναι κατ' ανάγκη 1-1, μπορούμε μεταξύ δύο κορυφών ενός γραφήματος να ορίσουμε δύο διαφορετικές ακμές και όχι όπως είχαμε τον περιορισμό, όταν θεωρούσαμε το $E \subseteq V \times V$.

Ένας **προσανατολισμός** ενός γραφήματος είναι μια διαμέριση του συνόλου $E = E^+ \cup E^-$ με την ιδιότητα $e \in E^+ \iff \bar{e} \in E^-$.

Κάποια ορολογία.

Ένα γράφημα θα ονομάζεται **τιμήμα**, ή "ακμή", αν το σύνολο των κορυφών του αποτελείται από δύο στοιχεία και το σύνολο των ακμών από δύο ακμές (τις e και \bar{e}).

Το μη διατεταγμένο ζεύγος (e, \bar{e}) αποτελεί μια **γεωμετρική ακμή** του γραφήματος.

Δύο ακμές e_1, e_2 ενός γραφήματος θα ονομάζονται **διαδοχικές** αν $t(e_1) = o(e_2)$.

Μια ακολουθία ακμών $P : e_1, e_2, \dots, e_n$ θα ονομάζεται **μονοπάτι** αν $o(e_{i+1}) = t(e_i)$, $i = 1, \dots, n-1$ (διαδοχικές ακμές). Οι κορυφές $o(P) = o(e_1)$ και $t(P) = t(e_n)$ αποτελούν τα **άκρα** του μονοπατιού. Αν μια ακολουθία διαδοχικών ακμών είναι άπειρη, τότε έχουμε ένα άπειρο μονοπάτι.

Για κάθε μονοπάτι $P : e_1, e_2, \dots, e_n$ ορίζεται το **αντίστροφο** μονοπάτι $\bar{P} : \bar{e}_n, \bar{e}_{n-1}, \dots, \bar{e}_1$ με $o(\bar{P}) = o(\bar{e}_n) = t(e_n) = t(P)$ και $t(\bar{P}) = t(\bar{e}_1) = o(e_1) = o(P)$.

Ένα μονοπάτι θα ονομάζεται **ανηγμένο**, αν δεν υπάρχει i με $e_i = \bar{e}_{i+1}$ (δεν υπάρχουν διαδοχικές ακμές, οι οποίες η μία να είναι αντίστροφη της άλλης).

Στην περίπτωση, όπου έχουμε διαδοχικές ακμές, οι οποίες η μια είναι αντίστροφη της άλλης, λέμε ότι έχουμε μια **παλλινδρόμηση**. Προφανώς, αν έχουμε ένα μονοπάτι όπου εμφανίζεται μια παλλινδρόμηση $\dots e_{i-2} e_{i-1} e_i e_{i+1} e_{i+2} \dots$ με $e_i = \bar{e}_{i+1}$, τότε $t(e_{i-1}) = o(e_i) = t(e_{i+1}) = o(e_{i+2})$, άρα οι ακμές e_{i-1} και e_{i+2} είναι διαδοχικές. Οπότε, "διαγράφοντας/αγνοώντας" τις ακμές e_i και e_{i+1} , έχουμε ένα άλλο μονοπάτι. Προφανώς η διαδικασία είναι "αντιστρεπτή". Κάθε φορά που έχουμε διαγράψει μια παλλινδρόμηση, μπορούμε να την "επαναφέρουμε". Όπως επίσης, γενικά μπορούμε να εισάγουμε παλλινδρομήσεις.

Προφανώς ένα μονοπάτι P είναι ανηγμένο αν και μόνο αν το αντίστροφό του \bar{P} είναι ανηγμένο.

Προφανώς, μεταξύ δύο μονοπατιών P_1 και P_2 σε ένα γράφημα ορίζεται μια σχέση $P_1 \sim P_2$, αν μπορούμε να μεταβούμε από το ένα στο άλλο με μια σειρά διαδικασιών διαγραφής, ή εισαγωγής παλλινδρομήσεων σε πεπεραμένα βήματα.

Η σχέση αυτή είναι σχέση ισοδυναμίας (αποδείξτε το!) και σε κάθε κλάση ισοδυναμίας αντιστοιχεί ακριβώς ένα ανηγμένο μονοπάτι.

Το πλήθος των ακμών ενός ανηγμένου μονοπατιού, θα ονομάζεται **ανηγμένο μήκος** του μονοπατιού και είναι καλά ορισμένο (γιατί;;).

Ένα ανηγμένο μονοπάτι χωρίς ακμές (αποτελούμενο από μια μόνο κορυφή) θα έχει μηδενικό ανηγμένο μήκος. Το μονοπάτι αυτό θα ονομάζεται **μηδενικό**, ή **τετριμμένο** μονοπάτι.

Ένα μονοπάτι P με κοινά άκρα ($o(P) = t(P)$) θα ονομάζεται **κλειστό**, ή **κύκλωμα**.

Προφανώς το αντίστοιχο ανηγμένο μονοπάτι ενός κλειστού μονοπατιού είναι και αυτό κλειστό. Προσοχή! ενδέχεται αυτό το κλειστό μονοπάτι να είναι τετριμμένο.

Ένα γράφημα $\mathcal{G}(V, E)$ θα ονομάζεται **συνεκτικό** αν για κάθε δύο κορυφές v, u υπάρχει (τουλάχιστον) ένα μονοπάτι P με $o(P) = v$ και $t(P) = u$. Προφανώς, αν υπάρχει ένα μονοπάτι που συνδέει δύο κορυφές ενός γραφήματος, τότε υπάρχει και (το αντίστοιχο) ανηγμένο μονοπάτι που τις συνδέει. Ένα τέτοιο μονοπάτι θα ονομάζεται **γαιωδειακή** (γεωδαισιακή) μεταξύ των δύο κορυφών.

Προσοχή! Ενδέχεται μεταξύ δύο κορυφών ενός γραφήματος να υπάρχουν πολλά ανηγμένα μονοπάτια, τα οποία τις ενώνουν.

Πρόταση 0.1.28. Έστω v, u δύο κορυφές ενός γραφήματος. Οι κορυφές αυτές είναι κορυφές ενός κυκλώματος αν και μόνο υπάρχουν (τουλάχιστον) δύο διαφορετικά μονοπάτια P_1, P_2 με $o(P_1) = o(P_2) = v$ και $t(P_1) = t(P_2) = u$.

Απόδειξη. Η απόδειξη αφήνεται ως άσκηση. Προσοχή! δεν χρειάζεται να υποθέσουμε ότι οι δύο κορυφές είναι διακεκριμένες. □

Ένα γράφημα θα ονομάζεται **δάσος** αν δεν περιέχει ανηγμένα κυκλώματα με μήκος μεγαλύτερο, ή ίσον του 1.

Ένα γράφημα, το οποίο είναι συνεκτικό και δάσος, θα ονομάζεται **δένδρο**.

Έστω $\mathcal{G}(V, E)$ ένα γράφημα. Ένα **υπογράφημα** αποτελείται από δύο σύνολα $V_1 \subseteq V$ και $E_1 \subseteq E$ με τις ιδιότητες: $o(e) \in V_1$ και $\bar{e} \in E_1$ για κάθε $e \in E_1$.

Προσοχή! Ενδέχεται να υπάρχουν ακμές, οι οποίες δεν ανήκουν στο υποσύνολο E_1 ενώ τα άκρα τους (το ένα, ή και τα δύο) να ανήκουν στο V_1 .

Επομένως, αν το E_1 είναι γνήσιο υποσύνολο του E , έχουμε ένα γνήσιο υπογράφημα, χωρίς κατ' ανάγκη το V_1 να είναι γνήσιο υποσύνολο του V .

Ερώτημα: Υπάρχει περίπτωση να έχουμε γνήσιο υπογράφημα με $V \neq V_1$, αλλά $E = E_1$;

Ορισμός 0.1.29. Ένας **ομομορφισμός μεταξύ των γραφημάτων** $\mathcal{G}(V_1, E_1)$ και $\mathcal{G}(V_2, E_2)$ αποτελείται από δύο απεικονίσεις $\varphi : V_1 \rightarrow V_2$ και $\vartheta : E_1 \rightarrow E_2$ με τις ιδιότητες: $\varphi(o(e)) = o(\vartheta(e))$ και $\vartheta(\bar{e}) = \overline{\vartheta(e)}$ για κάθε $e \in E_1$.

Μια άμεση συνέπεια του ορισμού αυτού είναι ότι η απεικόνιση φ "διατηρεί την γειτονία". Πράγματι, $\varphi(t(e)) = \varphi(o(\bar{e})) = o(\vartheta(\bar{e})) = o(\overline{\vartheta(e)}) = t(\vartheta(e))$. Δηλαδή η εικόνα της αρχής μιας ακμής μέσω του φ και η εικόνα του τέλους της είναι η αρχή και το τέλος αντίστοιχα της αρχής και του τέλους της εικόνας της ακμής αυτής μέσω του ϑ .

Οι έννοιες του ενδομορφισμού, μονομορφισμού, επιμορφισμού, ισομορφισμού και αυτομορφισμού γραφημάτων ορίζονται πλέον αναλόγως.

Θα επισημάνουμε μια χαρακτηριστική, μόνο, ιδιότητα ενδομορφισμού γραφημάτων.

Έστω ένα γράφημα $\mathcal{G}(V, E)$ και ένας ενδομορφισμός του με την ιδιότητα: Υπάρχει $e \in E$ έτσι ώστε $\vartheta(e) = \bar{e}$. Τότε, από τις ιδιότητες του ομομορφισμού, έχουμε ότι $\vartheta(\bar{e}) = \overline{\vartheta(e)} = \bar{\bar{e}} = e$ και $\varphi(o(e)) = o(\vartheta(e)) = o(\bar{e}) = t(e)$ και $\varphi(t(e)) = t(\vartheta(e)) = t(\bar{e}) = o(e)$.

Στην περίπτωση αυτή θα λέμε ότι ο ενδομορφισμός **αντιστρέφει την ακμή e** .

Στα επόμενα θα ασχοληθούμε με ενδομορφισμούς που δεν αντιστρέφουν ακμές και θα το επισημαίνουμε.

Το γράφημα της ελεύθερης ομάδας.

Πριν προχωρήσουμε στην κατασκευή του γραφήματος Cayley μιας ελεύθερης ομάδας, ας κάνουμε ορισμένες παρατηρήσεις υπό το πνεύμα των αντίστοιχων ορισμών που δώσαμε.

Έστω $\mathcal{G}(G, S)$ το γράφημα Cayley μιας ομάδας G ως προς ένα υποσύνολό της S .

Οι ακμές του γραφήματος ήταν της μορφής (x, sx) , όπου $x \in G$ και $s \in S$ και τις θεωρούσαμε "γεωμετρικές". Δεν είχαμε μιλήσει για **αντίστροφες ακμές**. Τώρα μπορούμε σε κάθε μια από αυτές τις ακμές να ορίσουμε την **αντίστροφή της** $(x, sx) =: (sx, x)$. Σύμφωνα με τον ορισμό της αντιστρόφου ακμής πρέπει $(x, sx) =: (sx, x) \neq (x, sx)$, δηλαδή πρέπει και αρχεί $s \neq 1$ (ιδέ το (ii) του Θεωρήματος 0.1.24).

Επομένως στο εξής θα θεωρούμε ότι $1 \notin S$.

Προφανώς έχουμε $(x, sx) =: (sx, x) = (sx, s^{-1}(sx))$. Αυτό "Επεκτείνει" τον Ορισμό 0.1.23 καθ' ότι οι αντίστροφες ακμές ορίζονται με πρόμοιο τρόπο, όπου τώρα "χρησιμοποιούμε" και τα στοιχεία s^{-1} , για $s \in S$.

Πριν προχωρήσουμε πρέπει να διευκρινίσουμε ότι η αντίστροφή της ακμής (x, sx) **δεν** είναι η ακμή $(x, s^{-1}x)$, όπως, ίσως, θα μπορούσε να μας "παρασύρει" η διαίσθησή μας.

Πράγματι, αν υποθέσουμε ότι $(x, s^{-1}x) = \overline{(x, sx)} =: (sx, x)$, τότε πρέπει αναγκαστικά $s = 1$, το οποίο στο εξής το έχουμε αποκλείσει.

Τώρα μπορούμε να ορίσουμε προσανατολισμό στο γράφημα $\mathcal{G}(G, S)$ Cayley μιας ομάδας G ορίζοντας $E^+ = \{(x, sx) \mid x \in G, s \in S\}$ και $E^- = \{(x, s^{-1}x) \mid x \in G, s \in S\}$.

Εδώ πρέπει να διευκρινίσουμε, ότι σύμφωνα με τον ορισμό του προσανατολισμού ενός γραφήματος, τα δύο σύνολα E^+ και E^- πρέπει να είναι ξένα μεταξύ τους. Γενικά ενδέχεται να έχουμε κοινό στοιχείο $e \in E^+ \cap E^-$. Αυτό σημαίνει ότι $e = (x, s_1x) = (y, s_2^{-1}y)$ με $s_1, s_2 \in S$, δηλαδή $x = y$ και $s_1 = s_2^{-1}$, άρα στο σύνολο S ανήκουν και το s και το s^{-1} (ιδέ το (iii) του Θεωρήματος 0.1.24, όπως και τα παραδείγματα των διεδρικών ομάδων, όπου είχαμε στοιχεία τάξεως 2).

Άρα συμπερασματικά, με την υπόθεση ότι το $1 \notin S$, και $S \cap S^{-1} = \emptyset$ έχουμε ότι το γράφημα Cayley $\mathcal{G}(G, S)$ μιας ομάδας G "υπακούει" στον Ορισμό 0.1.26.

Είχαμε δει ότι η ομάδα δρα στο γράφημά της. Άρα ορίζεται ένας ομομορφισμός ομάδων $G \rightarrow \text{Aut}(\mathcal{G}(G, S))$. Έστω $g \in G$, ας εξετάσουμε πότε ο επαγόμενος αυτομορφισμός αντιστρέφει ακμές του γραφήματος. Ας υποθέσουμε ότι υπάρχει μια ακμή (x, sx) του γραφήματος, η οποία αντιστρέφεται από τον επαγόμενο αυτομορφισμό. Τότε έχουμε $(x, sx) \cdot g = (xg, sxg) = (sx, x)$. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει (και αρκεί) να ισχύει $xg = sx$ και $sxg = x$, δηλαδή $s^2 = 1$. Άρα η μόνη περίπτωση για να αντιστρέφονται ακμές από την δράση της G στο γράφημα Cayley $\mathcal{G}(G, S)$ είναι το σύνολο S να περιέχει στοιχεία τάξης 2.

Έχοντας υπ' όψη και τα προηγούμενα παραδείγματα, παρατηρούμε ότι στο γράφημα Cayley $\mathcal{G}(G, S)$ μιας ομάδας G υπάρχουν κυκλώματα αν και μόνο αν υπάρχουν g_1, g_2, \dots, g_n στοιχεία της ομάδας G (οι κορυφές του κυκλώματος) και $s_1, s_2, \dots, s_n \in S$ (όχι κατ' ανάγκη διαφορετικά) με την ιδιότητα $g_2 = s_1^{\epsilon_1} g_1, \dots, g_{i+1} = s_i^{\epsilon_i} g_i, \dots, g_n = s_{n-1}^{\epsilon_{n-1}} g_{n-1}, g_1 = s_n^{\epsilon_n} g_n$ ($\epsilon_i = \pm 1$). Οπότε αντικαθιστώντας, αναδρομικά, έχουμε $g_1 = s_n^{\epsilon_n} s_{n-1}^{\epsilon_{n-1}} \dots s_1^{\epsilon_1} g_1$, δηλαδή $s_n^{\epsilon_n} s_{n-1}^{\epsilon_{n-1}} \dots s_1^{\epsilon_1} = 1$. Αυτό σημαίνει ότι τα κυκλώματα σε ένα γράφημα Cayley $\mathcal{G}(G, S)$ μιας ομάδας G "αναπαριστούν" σχέσεις της ομάδας, οι οποίες γράφονται ως γινόμενα στοιχείων του συνόλου $S \cup S^{-1}$.

Στην περίπτωση όπου το σύνολο S αποτελεί ένα σύνολο γεννητόρων της ομάδας G , τότε έχουμε ένα συνεκτικό γράφημα, το οποίο "αναπαριστά" την παράσταση της ομάδας.

Παραδείγματα 0.1.30. 1. Όλα τα παραδείγματα κυκλικών, διεδρικών ομάδων που έχουμε δει.

2. Ας υποθέσουμε ότι έχουμε ένα κύκλωμα, όπως προηγουμένως, αν "διατρέξουμε" το κύκλωμα από την ανάστροφη σειρά, τότε βλέπουμε ότι, αντί των διαδοχικών ακμών $(g_1, s_1 g_1), (g_2, s_2 g_2), \dots, (g_n, s_n g_n = g_1)$, θα έχουμε τις αντίστροφες με την ανάστροφη σειρά

$$(g_1, g_n = s_n^{-1} g_1), \dots, (g_2, s_1^{-1} g_2 = g_1), \text{ οπότε πάλι έχουμε } g_1 = s_1^{-1} s_2^{-1} \dots s_n^{-1} g_n^{-1} g_1.$$

Ανακεφαλαιώνοντας έχουμε ότι αν θέλουμε να πάρουμε το γράφημα μιας ομάδας G ως προς ένα σύνολο γεννητόρων της S , τότε, χωρίς βλάβη, μπορούμε να υποθέσουμε ότι το $1 \notin S$ (το ουδέτερο στοιχείο δεν "προσφέρει" στην παραγωγή μας ομάδας). Επίσης μπορούμε να υποθέσουμε ότι $S \cap S^{-1} = \emptyset$, καθότι, αν ένα στοιχείο s είναι γεννήτορας μιας ομάδας, τότε η προσθήκη στο σύνολο γεννητόρων της ομάδας και του αντιστρόφου s^{-1} δεν "προσφέρει" στην παραγωγή μιας ομάδας. Οπότε το γράφημα της ομάδας είναι συνεκτικό, δεν περιέχει βρόχους, δεν περιέχει κυκλώματα μήκους 2 (δηλαδή είναι προσανατολισμένο). Η μόνη εξαίρεση είναι το σύνολο γεννητόρων S να περιέχει στοιχείο s τάξης 2, οπότε δεν μπορούμε να αποφύγουμε το $s = s^{-1} \in S$. Αυτή η τελευταία περίπτωση αντιμετωπίζεται διαφορετικά, αλλά δεν είναι επί του παρόντος.

Θεώρημα 0.1.31. Έστω $F = \langle X \rangle$ μια ελεύθερη ομάδα επί του συνόλου ελευθέρων γεννητόρων X . Το γράφημα Cayley $\mathcal{G}(F, X)$ της F είναι δένδρο.

Απόδειξη. Το σύνολο X παράγει την ομάδα, δεν περιέχει το ουδέτερο στοιχείο, αν $s \in X$, τότε $s^{-1} \notin X$. Άρα είναι ένα συνεκτικό γράφημα χωρίς βρόχους και κυκλώματα μήκους 2.

Αν τώρα περιέχει ένα ανηγμένο κύκλωμα με μήκος μεγαλύτερο ή ίσον του 3, τότε, σύμφωνα με την ανάλυση που είδαμε προηγουμένως, θα έχουμε ένα στοιχείο $w \in F$, δηλαδή μια ανηγμένη λέξη, $w = 1$, άτοπο από τον (ισοδύναμο) ορισμό της ελεύθερης ομάδας. Δηλαδή το $\mathcal{G}(F, X)$ είναι δένδρο. □

Συνοψίζοντας, αν έχουμε μια ομάδα G και S ένα σύνολο γεννητόρων της (με τον περιορισμό, το S να μην περιέχει στοιχεία τάξης 2), τότε ορίζεται ένα συνεκτικό γράφημα, Cayley γράφημα $\mathcal{G}(G, S)$ της G , επί του οποίου η ομάδα G δρά ελεύθερα και χωρίς αντιστροφές.

Μάλιστα αποδείξαμε ότι το Cayley γράφημα μιας ελεύθερης ομάδας είναι δένδρο.

Όλα αυτά είχαν σαν "αφετηρία" ότι γνωρίζαμε (έστω και "ελαφρώς") την ομάδα.

Ας επανέλθουμε στα ερωτήματα που είχαμε θέσει:

1. Αν μας δοθεί ένα συνεκτικό γράφημα, το οποίο είναι το γράφημα $\mathcal{G}(G, S)$ μιας ομάδας G , μπορούμε να βρούμε την παράσταση της ομάδας $G = \langle S \mid R \rangle$;

Αυτό είναι ο προβληματισμός που θέσαμε στην αρχή. Πως αντλούμε πληροφορίες για την ομάδα μέσω γεωμετρικών/τοπολογικών αντικειμένων.

Προσοχή! Δεν πρέπει να γίνεται σύγχυση με την κατασκευή του γραφήματος της ομάδας, όπου γνωρίζαμε την ομάδα και κατασκευάζαμε το γράφημά της. Εδώ έχουμε το αντίστροφο πρόβλημα.

Το δεύτερο ερώτημα είναι πιά "απαιτητικό".

2. Αν μας δοθεί ένα συνεκτικό γράφημα. Μπορούμε να αποφανθούμε αν είναι το γράφημα κάποιας ομάδας; Οπότε, βάσει του πρώτου ερωτήματος, να αναζητήσουμε ποια παράσταση ομάδας "αναπαριστά";

Στα ερωτήματα αυτά δεν τίθεται η δράση της ομάδας επί των αντιστοιχών γραφημάτων. Τώρα τίθεται ένα άλλο ερώτημα.

3. Αν έχουμε την δράση (χωρίς αντιστροφές) μιας τυχαίας ομάδας G επί ενός τυχαίου γραφήματος \mathcal{G} , μπορούμε να εξάγουμε συμπεράσματα για την ομάδα (και για το γράφημα) από τις πληροφορίες που μας δίνει η δράση (τροχιές, σταθεροποιούσες, $\varphi : G \rightarrow \text{Aut}(\mathcal{G})$...) ;;;

Στο πρόβλημα αυτό θα "ενσχύψουμε"του χρόνου

....Ηλθε η ώρα....

Πριν αντιμετωπίσουμε την γενική περίπτωση, ας θυμηθούμε την πολύ ειδική περίπτωση, όπου έχουμε μια ομάδα G ένα σύνολο γεννητόρων της και $\mathcal{G}(G, s)$ το αντίστοιχο γράφημα Cayley. Η ομάδα δρα στο γράφημα αυτό (ιδε σελίδα 8). Η δράση είναι ελεύθερη επί των κορυφών και υπάρχει μόνο μια τροχιά κορυφών και τόσες τροχιές ακμών, όσα τα στοιχεία του συνόλου S .

Στην ειδική περίπτωση, όπου έχουμε μια ελεύθερη ομάδα F επί ενός συνόλου X , έχουμε το Θεώρημα 0.1.31 και το γράφημα Cayley $\mathcal{G}(F, X)$ της F είναι δένδρο.

Εκείνο το οποίο θα αποδείξουμε εδώ είναι το εξής;

Θεώρημα 0.1.32. Έστω G μια ομάδα, η οποία δρά ελεύθερα επί ενός δένδρου. Η G είναι ελεύθερη.

Προσοχή! Το Θεώρημα αυτό δεν είναι το αντίστροφο του 0.1.31.

Πρώτα μερικοί ορισμοί και κάποιες βοηθητικές προτάσεις.

Έστω ότι η τυχαία ομάδα G δρά (χωρίς αντιστροφές) επί ενός συνεκτικού γραφήματος \mathcal{G} . Τότε ως γνωστόν έχουμε τις τροχιές κορυφών και τις τροχιές ακμών. Έστω G/V το σύνολο των τροχιών των κορυφών και G/E το σύνολο των τροχιών των ακμών. Ορίζουμε ένα νέο γράφημα G/\mathcal{G} με σύνολο κορυφών το σύνολο G/V . Έστω $\text{Orb}(v)$, $\text{Orb}(u)$ δύο κορυφές του

G/\mathcal{G} , αν υπάρχουν $g_1v \in Orb(v)$ και $g_2u \in Orb(u)$, οι οποίες συνδέονται με μια ακμή, έστω e , τότε ορίζουμε ως ακμή που "συνδέει" τις κορυφές $Orb(v)$ και $Orb(u)$ να είναι η τροχιά $Orb(e)$ της ακμής e . Είναι εύκολο να ελέγξουμε (κάντε το!) ότι ο ορισμός αυτός του γραφήματος G/\mathcal{G} είναι "καλός", δηλαδή δεν εξαρτάται από την επιλογή του αντιπροσώπου κάθε τροχιάς. Μάλιστα δε, επειδή το αρχικό γράφημα έχει υποτεθεί συνεκτικό και το γράφημα αυτό είναι συνεκτικό. Το γράφημα G/\mathcal{G} θα ονομάζεται **γράφημα πηλίκων** της δράσης της G επί του γραφήματος \mathcal{G} . Μάλιστα, οι φυσικές απεικονίσεις από το σύνολο των κορυφών του αρχικού γραφήματος στις κορυφές του γραφήματος πηλίκων και από το σύνολο των ακμών του αρχικού γραφήματος στο σύνολο των ακμών του γραφήματος πηλίκων επάγουν έναν ομομορφισμό φ γραφημάτων (περιγράψτε τον με κάθε λεπτομέρεια).

Παράδειγμα: Το γράφημα πηλίκων της δράσης οποιασδήποτε ομάδας G επί του γραφήματος Cayley $\mathcal{G}(G, S)$, ως προς ένα οποιοδήποτε σύνολο γεννητόρων S της G είναι πάντα ένα "ρόδο", δηλαδή έχει μια κορυφή και τόσα "πέταλα" όσα τα στοιχεία του συνόλου S .

Πρόταση 0.1.33. *Με τις προηγούμενες προϋποθέσεις. Κάθε υποδένδρο του G/\mathcal{G} άρεται (lifts) σε ένα υποδένδρο του \mathcal{G} . Δηλαδή, αν T είναι ένα υποδένδρο του G/\mathcal{G} , τότε υπάρχει R υποδένδρο του \mathcal{G} , το οποίο απεικονίζεται ισομορφικά στο T μέσω του επιμορφισμού φ .*

Απόδειξη. Πάντα υπάρχει (τουλάχιστον) μια κορυφή του \mathcal{G} που απεικονίζεται στο T . Επομένως το σύνολο Ω όλων των υποδένδρων του \mathcal{G} που εμφυτεύονται εντός του T μέσω του φ δεν είναι κενό. Το σύνολο Ω είναι μερικά διατεταγμένο ως προς την σχέση του περιέχεται, άρα (από το Λήμμα του Zorn) έχει μέγιστο (μείζον) στοιχείο. Έστω R_0 ένα τέτοιο στοιχείο και R_1 η εικόνα του εντός του T . Υποθέτουμε ότι $R_1 \neq T$. Άρα υπάρχει μια ακμή $y = Orb(e)$ του T που δεν ανήκει στο R_1 . Επειδή το T είναι συνεκτικό μπορούμε να υποθέσουμε ότι $o(y)$ ανήκει στο R_1 και επειδή το T είναι δένδρο το τέλος $t(y)$ δεν ανήκει στο R_1 . Στο δένδρο R_1 επισυνάπτουμε την ακμή y (μαζί με το τέλος της $t(y)$). Το γράφημα $R_1 \cup y$ είναι ένα δένδρο εντός του T . Η άρση αυτού του υποδένδρου εντός του \mathcal{G} θα είναι της μορφής $R_0 \cup Orb(e)$, όπου τουλάχιστον μια από τις $ge \in Orb(e)$ έχει το ένα άκρο της στο R_0 και το άλλο άκρο της εκτός του R_0 (μπορούμε, άνευ βλάβης να υποθέσουμε ότι $o(e) \in R_0$). Στο R_0 επισυνάπτουμε την e (μαζί με το τέλος της $t(e)$) και έχουμε ένα δένδρο που εμφυτεύεται στο T . Άτοπο διότι το R_0 μέγιστο στοιχείο του Ω . □

Πρόταση 0.1.34. *Με τις προηγούμενες προϋποθέσεις. Έστω T ένα μεγιστικό (μείζον) υποδένδρο του G/\mathcal{G} και R ένα υποδένδρο του \mathcal{G} , στο οποίο αίρεται το T (Το R θα ονομάζεται θεμελιώδης περιοχή του \mathcal{G}).*

Τότε ισχύει ότι το σύνολο $\{g \cdot R \mid g \in G\}$ "καλύπτει" όλο το γράφημα \mathcal{G} .

Απόδειξη. Υποθέτουμε ότι υπάρχει μια κορυφή v του \mathcal{G} , η οποία δεν ανήκει σε κανένα από τα $g \cdot R$. Το \mathcal{G} είναι συνεκτικό, άρα υπάρχει μονοπάτι που συνδέει την v με μια κορυφή, έστω u του R . Αυτό μας επιτρέπει να υποθέσουμε ότι υπάρχει μονοπάτι μήκους 1 (δηλαδή μια ακμή e με το ένα άκρο, την κορυφή u , στο R και το άλλο άκρο, την κορυφή v εκτός αυτού. Επισυνάπτοντας την ακμή e (με τα άκρα της) στο R έχουμε ένα υποδένδρο, άτοπο, διότι το R αποτελεί την άρση του μεγιστικού δένδρου T . □

Πρόταση 0.1.35. *Με τις προηγούμενες προηγούμενες προϋποθέσεις. Έστω T ένα μεγιστικό υποδένδρο του G/\mathcal{G} και R ένα υποδένδρο του \mathcal{G} , στο οποίο αίρεται το T .*

Αν $\mathcal{S} = \{1 \neq g \in G \mid g \cdot R \cap R \neq \emptyset\}$, τότε το \mathcal{S} παράγει την ομάδα G .

Απόδειξη. Πριν αρχίσουμε την απόδειξη πρέπει να παρατηρήσουμε ότι αν $g \cdot R \cap R \neq \emptyset$, τότε και $g^{-1} \cdot R \cap R \neq \emptyset$. Επομένως, αν $g \in \mathcal{S}$, τότε και $g^{-1} \in \mathcal{S}$.

Έστω g ένα τυχαίο στοιχείο της G και v μια κορυφή του R . Έστω p ένα μονοπάτι που συνδέει την κορυφή v με την κορυφή gv . Από την προηγούμενη πρόταση υπάρχει μια οικογένεια $\{R, g_1R, g_2R, \dots, g_nR = gR\}$, ώστε ολοκληρω το μονοπάτι να βρίσκεται εντός της ένωσης $\bigcup g_iR$ και $g_iR \cap g_{i+1}R \neq \emptyset$. Τώρα έχουμε ότι $R \cap g_1R \neq \emptyset$, δηλαδή εξ ορισμού $g_1 \in \mathcal{S}$. Όμοια, από το $g_1R \cap g_2R \neq \emptyset$ έπεται ότι $R \cap g_1^{-1}g_2R \neq \emptyset$, δηλαδή $g_1^{-1}g_2 \in \mathcal{S}$, απ' όπου έπεται ότι το g_2 είναι γινόμενο στοιχείων του \mathcal{S} . Συνεχίζοντας με τον ίδιο τρόπο βλέπουμε ότι το $g = g_n$ μπορεί να γραφεί ως γινόμενο στοιχείων του \mathcal{S} και τέλος. □

Απόδειξη του Θεωρήματος 0.1.32.

Απόδειξη. Πριν ξεκινήσουμε την απόδειξη, να επισημάνουμε ότι, στις προηγούμενες προτάσεις δεν είχαμε υποθέσει ότι το γράφημα \mathcal{G} , επί του οποίου δρα η ομάδα G , είναι δένδρο.

Ας πάμε τώρα, με την υπόθεση ότι το \mathcal{G} είναι δένδρο, και να δούμε την προπροηγούμενη πρόταση, όπου το σύνολο $\{g \cdot R \mid g \in G\}$ "καλύπτει" όλο το γράφημα \mathcal{G} .

Επίσης έχουμε υποθέσει ότι η δράση είναι ελεύθερη, αυτό σημαίνει ότι η ομάδα G δεν έχει στοιχεία πεπερασμένης τάξης (ειδικότερα στοιχεία τάξης 2) (γιατί;;), (συγκρίνατε και με την συζήτηση στην σελίδα 13 πριν από το Θεώρημα 0.1.31).

Στην εφαρμογή τώρα της προηγούμενης πρότασης έχουμε δύο επιπλέον στοιχεία.

Το σύνολο \mathcal{S} να γραφεί ως ξένη ένωση δύο υποσυνόλων του $\mathcal{S} = S \cup S^{-1}$.

Υπάρχει μοναδικό μονοπάτι που συνδέει τις κορυφές v και gv .

Επομένως η γραφή του g ως γινόμενο στοιχείων του \mathcal{S} είναι μοναδική. Τι είχαμε αποδείξει (πολύ παλιά); "Μια ομάδα είναι ελεύθερη επί ενός υποσυνόλου της S , αν και μόνο αν κάθε στοιχείο της έχει μοναδική γραφή ως λέξη στοιχείων του $S \cup S^{-1}$ ".

Τέλος, □

Πόρισμα 0.1.36. Κάθε υποομάδα μιας ελεύθερης ομάδας είναι ελεύθερη.

Παρατήρηση 0.1.37. Προηγουμένως είχαμε πει ότι, γενικά και αόριστα, αν πάρουμε ένα μεγιστικό δένδρο ενός γραφήματος, τότε κατασκευάζουμε ένα σύστημα ελευθέρων γεννητόρων της ελεύθερης ομάδας. Μια φυσιολογική απορία είναι η εξής: Αν πάρουμε ένα άλλο μεγιστικό δένδρο, τότε κατασκευάζουμε ένα άλλο σύστημα ελευθέρων γεννητόρων της ελεύθερης ομάδας. Πώς μπορούμε να γνωρίζουμε εκ των προτέρων ότι τα δύο συστήματα γεννητόρων έχουν το ίδιο πλήθος στοιχείων;

Θα περιγράψουμε την απόδειξη ότι πράγματι έτσι συμβαίνει.

Υποθέτουμε ότι το γράφημα ηλίκων είναι πεπερασμένο (η ιδέα για την άπειρη περίπτωση είναι η ίδια).

Ένα μεγιστικό δένδρο περιέχει όλες τις κορυφές του γραφήματος (γιατί;)

Σε ένα πεπερασμένο δένδρο ο αριθμός των κορυφών του είναι κατά ένα μεγαλύτερος από τον αριθμό των ακμών του (γιατί;)

Επομένως, οποιαδήποτε μεγιστικό δένδρο και να πάρουμε ο αριθμός των ακμών του γραφήματος που δεν ανήκουν στο δένδρο είναι πάντα ο ίδιος, έστω n .

Αν δούμε προσεκτικά την απόδειξη της πρότασης, όπου το σύνολο $\mathcal{S} = S \cup S^{-1}$ παράγει την ομάδα, θα δούμε ότι $|S| = n$.

Αυτό το τελευταίο, ...αν ενσχύσουμε προσεκτικά..., ενώ είναι "διαισθητικά" εύκολο να το δούμε, για να γραφεί αυστηρά ...θέλει την προσπάθειά του, χωρίς να είναι ακατόρθωτο.